

LUCA ȘTEFANIA CARMEN, Bacău PREMIUL „GRIGORE TOCILESCU”

eram trei acasă

toți doamne eram și mama ne număra în fiecare seară
pentru liniștea ei sufletească
încă eram
dorului de ducă nu-i ieșiseră mustățile
sub pătura aceea caldă încă mai aveam nopți
și vise de lăsat
decembrie era alb până-n măduva zilelor
bătrâna ne aștepta și ea cu ce mai avea prin casă
ne lustruia zmeii și-apoi îi pune la uscat
pe marginea timpului
să nu se piardă culorile
noi abia așteptam ca cerurile să se deschidă
vârful dealului ne așeza aripi pe spinare
era imposibil să nu te crezi Dumnezeu
mai ales atunci când fulgii transformați în lacrimi
se linișteau pe gene
nu mai știam cine plânge
cerul
noi
bătrâna
nu eram internauți n-aveam telefoane smart nici televizoare hd
creșteam în haine strâmte și împărțeam ciocolata-n trei
pe atunci fericirea dădea buzna nu băteam la ușa
era peste tot
s-au mai rotit ceasurile și mama a început să ne numere mai rar
apoi deloc
când a văzut că liniștea se auzea mai tare decât noi
a început-o iar
de data aceasta ne număra în gând
iar bătrâna răscolea zmeul în sobă
tăcând și tăcând
marginea timpului avea să se rupă

azi la semafor

secundele erau din ce în ce mai elastice
plecau din spatele ochiului meu
și se opreau dincolo de oameni

cercurile făceau schimb de culoare
în cel mai lent mod cu putință
parcă timpul se întindea și tot se întindea
mă tot întrebam până unde-i întinderea
și dacă se rupe cine stă să facă noduri și funde
inhalam fără voie buchetul de arome
atingerile mi se păreau înțepenite pe mâinile mele
și parcă nu mai plecau
trecerea era greoaie și simțeam pașii cum mă traversează
în sens giratoriu îmi sunt toate drumurile
dar ei nu știu asta
probabil n-au să o știe niciodată
trecătorii te-ating din greșeală și merg mai departe
spre alte și alte semafoare
în timp ce eu aștept culori
să le schimb glasul

geometria iubirii

trasez o linie pe-o coală de timp
repede vii și tu din urmă
avem un șir lung cât o zi de post
spațiile goale sticlesc și ne trag de mânecă
de prea multe ori ne întrebăm unde-i capătul
reluăm
eu o linie tu alta
la fel în șir indian punem la uscat iluziile
facem două căni de ceai și ne odihnim sufletele
pe-o linie întreruptă
nu
e ceva putred în Danemarca
schimbăm politica
ce-ar fi dacă imediat după mine te-ai continua tu
și după tine m-aș continua eu
nimicul s-ar umple cu urmele noastre
e mai bun pasul decât săritura
asta până vom învăța mișcarea aripilor
pentru că de fapt nu există nicio linie

s-aprinde întunericu-n cazarmă

câmpul duhnește-a pustiu
granițele s-au închis demult
e doar sârmă ghimpată de jur împrejur
s-aude-n surdină un lup și-o lună

cum fac dragoste la malul sunetului
Și iarba cum plânge verde până la uscăciune
soldatul cheamă somnul să-l ducă cu targa
departe de sine
departe de orice punct intern
să nu se mai audă haosul luptei
Și durerea înfrângerii cum spintecă inima
nu-i nimeni pe câmp
poate doar o cruce și o coloană vertebrală
îndoită
obosită
aproape de rupere
linia orizontului e goală pușcă
fericirea o doamnă fericirea
Și-a luat catrafusele a plecat de nebună
numai ea știe pe unde umblă
soldatul n-o mai vede
soldatul nu se mai vede
câmpul duhnește-a noapte a frig și-a cenușă
nu se știe cât timp mai are cazarma